

и юначество то на рицари ти, които са зимали участие въ първий кръстоносний походъ. Съдбина та на Тасо била доста грижовна. Той нѣколко врѣме живѣлъ у дворъ тъ на Ферарский херцогъ д'Есте. Казоватъ, че херцогъ тъ му се разгнѣвилъ много, та го държалъ седмъ години въ затворъ за лудъ. Мъки ти и душевна та болка изнурили сила та на Тасо; наскоро слѣдъ освобождение то си той умрѣлъ (1595 г.) и то въ това врѣме, когато папа та го поканилъ въ Римъ да го вѣнчае въ Капитолия съ лаврови вѣнци (както билъ вѣнчанъ Петрарка).

Отъ италиянски ти писатели въ епоха та на Възраждане то на първо мѣсто стои флорентиецъ тъ Макиевели; той живѣлъ въ крайтъ на XV и въ начало ти на XVI вѣкъ. Макиевели билъ распаленъ родолюбець, и съ умраза гледалъ на другоземци ти, които на онова врѣме се стичали отъ всички страни въ Италия и си я дѣлили помежду си (сир. Французи, Испанци и Нѣмци). Той разбиралъ, че политическа та слабостъ на Италия произлиза отъ нейно то распокъсване на малки владѣния. За това негово то най-голѣмо желание било да се съедини Италия въ една държава. Въ прочуто то си съчинение »За Господаръ тъ« Макиевели дава наставление, какъ трѣбова да направи оный отъ италиянски ти господаре, който поиска да съедини Италия подъ своя власть. Той съвѣтова за това нѣшто да се употрѣбеть всички средства, да се отива дори до вѣроломство, да се истрѣбватъ противници ти съ отрова, съ тайно убивание и пр. Книга та »За Господаръ тъ« Макиевели посвѣтилъ на Лаврентия II Медичи, който управлявалъ тогава Флоренция: нѣ той яко не обърналъ на нея внимание. Отпослѣ съчинение то на Макиевели придобило въ Европа голѣма извѣстность, и всяка вѣроломна политика зели да наричатъ »макиавелизмъ«.

Отъ Италия искусство то и наука та малко по малко прѣминали и въ други земи на Европа, най-много въ